

[Poul Møller.]

blive vekslet flere bemærkninger om den statsfinansielle stilling, om vort krav om et udgiftsloft på 10.000 mill. kr., hvorom statsministeren siger: hvis vi skulle binde statsudgifterne til 10.000 mill. kr., skulle vi så stadig væk have en kulturpause? Hvorfor skulle vi egentlig det? Med 1.400 mill. kr.s indtægtsstigning for staten skulle der vel også blive noget til kulturen. Skulle det virkelig være nødvendigt, når man har 1.400 mill. kr.s stigning, så også at skulle have 1.700 mill. kr.? Men jeg skal vende tilbage til disse statsfinansielle problemer, når vi kommer til den bundne opsparing og til udskrivningslovforslaget.

Jeg skal videre blot sige, at statsministeren nu altså regner med, at forudsætningen vil blive opfyldt, nemlig at de kollektive overenskomsters forlængelse ikke vil føre til en almindelig lønafsmitning. Statsministerens og flertallets argumentation er ikke særlig stærk. Der står, at arbejdsministeren under udvalgsbehandlingen har givet oplysninger om, at LO er indforstået med, at man skal søge denne forudsætning opfyldt. For det første er den ikke stærk allerede af den grund, at arbejdsministeren ikke har deltaget, ikke har været til stede under udvalgsbehandlingen, da han har været syg. Han har ikke givet denne oplysning til nogen i oppositionen under udvalgsbehandlingen, han har måske givet den til flertallet som svar på en telefonisk opringing, hvad ved jeg. Men allerede af den grund er denne udvalgsbemærkning jo ikke så stærk.

Man kan så håbe, at denne forudsætning bliver opfyldt, men man kan også være skeptisk over for den. Lige så skeptisk som statsministeren og regeringen har været over for forhandlingsmulighederne i denne sag, lige så skeptisk som statsministeren har været over for oppositionen og dens tanker og forslag, lige så skeptiske er vi over for det holdbare i den forudsætning for de tillæg, der nu ydes i lønforhøjelser ved denne lovgivning. Vi ville have foretrukket andre løsninger, som vi har nævnt det her i dag, og vi tror ikke på denne løsning.

Når vi ikke tror på, at denne løsning kan sanere økonomien eller kan hindre en lønafsmitning, når vi tværtimod føler,

at den vil bringe os endnu et skridt ud i inflationen og ud i aftapning af vore valuta-reserver, så er det vor pligt, ligesom det er regeringens pligt at gennemføre den lovgivning, den tror på, når den ikke ønsker at forhandle med os, at stemme imod den regering, der ikke ville forhandle om vore synspunkter.

Weikop: Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen mente, at jeg var sådan en slags kannibal, der gerne ville æde handelsministre. Nu er jeg ikke kannibal, men da det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde, at det kunne enten være med rette eller med urette, at man ville æde en handelsminister, kunne jeg egentlig nok have lyst til at spørge det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, om det i dette tilfælde ville være med rette at være kannibal.

Det, som jeg har gjort ved denne lejlighed, var ganske enkelt at vurdere den højtærede handelsministers handlinger i forbindelse med denne lovgivning. Jeg forstår, at den højtærede handelsminister egentlig har været ked af det; den højtærede handelsminister mente endog, at jeg havde rettet personlige angreb imod ham, og at de hårde ord dækkede over min svaghed. Jeg ved nu ikke af, at jeg har rettet nogen personlige angreb imod den højtærede handelsminister; jeg ved såmænd heller ikke, om ordene var så hårde, men jeg vil gerne sige, at hvis jeg havde betjent mig af et ordvalg som det, den højtærede handelsminister normalt betjener sig af, så ville jeg kunne forstå, om ordene blev kaldt hårde; men det har jeg egentlig ikke gjort, så den højtærede handelsministers vurdering af dem lider vistnok af en skævhed, fordi den højtærede handelsminister selv har en skævhed i sin argumentation.

Den højtærede handelsminister sagde til mig, at jeg havde stillet ham mange spørgsmål, sådan at det blev en hel spørgetime. Ja, jeg stillede nogle spørgsmål, og den højtærede handelsminister besvarede en del af dem. Jeg tror dog nok, at næsten enhver i dette høje ting, der hørte den højtærede handelsminister svare, måtte sige til sig selv: tænk, hvad er det, vi kommer ud i, og hvad er det dog for en administration, der skal til, når vi skal gå lige fra at regulere skuespillerhonorarer til at regulere prisen